

Arrest

nr. 210 838 van 11 oktober 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. LINCAUTAN
Louizalaan 146, bus 9
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Roemeense nationaliteit te zijn, op 9 oktober 2018 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 oktober 2018 tot intrekking van het verblijf, bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde (formulier EEU).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. MALANDA, die *loco* advocaat V. LINCAUTAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

- 1.1. Op 20 mei 2015 wordt de verzoekende partij geïdentificeerd als C.P. met Moldaafse nationaliteit.
- 1.2. Op 3 juni 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en een beslissing houdende een inreisverbod voor acht jaar.
- 1.3. Op 15 juli 2015 wordt de verzoekende partij gerepatrieerd naar Moldavië.
- 1.4. Op 6 augustus 2015 wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld wegens SIS seining met vermelding dat de verzoekende partij het grondgebied van België niet mag betreden vanaf 30 juni 2015 tot 2 juni 2023.
- 1.5. Op 1 augustus 2016 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart voor een burger van de Unie als zelfstandige. Zij legt een Roemeense identiteitskaart voor.
- 1.6. Op 6 december 2016 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een E-kaart.
- 1.7. Op 18 januari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarin gesteld wordt dat de verzoekende partij voorwerp uitmaakt van een inreisverbod onder een bijlage 13*sexies*, voor een duur van acht jaar genomen op 3 juni 2015, dat nog geldig is. Er wordt in de voormelde beslissing gesteld dat het inreisverbod echter enkel geldig is voor België gelet op het bewijs van Europees burgerschap, dat bijgevolg zij niet langer SIS geseind is. Daarnaast wordt opgemerkt dat het de verzoekende partij, voordat zij legaal naar België kan terugkeren, toekomt om de opheffing of opschorting van dit inreisverbod te vragen op grond van haar gewijzigde situatie, dat deze aanvraag moet ingediend worden, conform artikel 44*decies*, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), bij de minister of de gemachtigde vanuit het land van herkomst of het land van verblijf. De vaststelling dat het inreisverbod nog geldig is, volstaat volgens voornoemde beslissing om de intrekking van de bijlage 8 en de E-kaart waarvan de afgifte als onbestaande moet worden beschouwd te rechtvaardigen. Bijgevolg moet de verzoekende partij, blijkens voormelde beslissing, bij afwezigheid van een vraag tot opschorting of opheffing van het inreisverbod conform artikel 44*decies*, §2 van de Vreemdelingenwet, gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar werd betekend op 3 juni 2015 en het inreisverbod dat haar dezelfde dag betekend werd. Voormelde beslissing wordt de verzoekende partij betekend op 2 oktober 2018.
- 1.8. Op 2 oktober 2018 wordt de verzoekende partij een vragenlijst in het kader van het hoorrecht overhandigd. De verzoekende partij verklaart zelfstandig te zijn en omwille van haar werk naar België te zijn gekomen. Zij verklaart in België te verblijven sinds 2004 alsook dat zij niet lijdt aan een ziekte en dat zij een vriendin heeft.
- 1.9. Op 2 oktober 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot intrekking van verblijf, bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsheidsberoving te dien einde. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van [V.], W., attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt het verblijf ingetrokken van

de genaamde [C.,P.], geboren te Ceadir-Lunga op [...], van Roemeense nationaliteit, en ontvangt hij het bevel om het grondgebied van België te verlaten.

Intrekking van het verblijf

REDENEN VAN DE BESLISSING:

Het recht op verblijf wordt ingetrokken met toepassing van de volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en op basis van de volgende feiten en/of vaststellingen :

Met toepassing van artikel 44bis, § 1 :

Op 15/07/2015 werd betrokkene, toen met de Moldaafse nationaliteit, volgend op de kennisgeving aan betrokkene op 03/06/2015 van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en daarbij een inreisverbod van 8 jaar, wegens veroordelingen voor heling, vereniging van misdadigers en diefstal, gerepatrieerd naar Moldavië. Op 01/08/2016 bood betrokkene zich aan bij de gemeente Jette met een geldige Roemeense identiteitskaart en 15/12/2016 heeft de betrokkene een verblijfsrecht als EUBurger bekomen. Vingerafdrukkenonderzoek wees uit dat het om dezelfde persoon ging als diegene die als Moldaviër gerepatrieerd was en onder inreisverbod 8 jaar stond. Volgend hierop – omdat betrokkene nu een EUBurger was – werd het inreisverbod voor de Schengenzone gereduceerd tot een inreisverbod voor België alleen en werd betrokkenes verblijf ingetrokken. Deze beslissing werd hem ter kennis gegeven op 02/10/2018. De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feiten waarvoor hij op 10/12/2014 door het Hof van beroep van Brussel tot een straf van 2 jaar gevangenis + AI werd veroordeeld.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan heling en vereniging van misdadigers, feiten waarvoor hij op 05/05/2010 door de Correctionele rechtbank van Dinant tot een straf van 18 maanden gevangenis werd veroordeeld.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal en valse naamdracht, feiten waarvoor hij op 23/06/2009 door de correctionele rechtbank van Charleroi tot een straf van 1 jaar gevangenis werd veroordeeld.

De dienst is van mening dat het gedrag van de betrokkene, die zoals hierboven beschreven reeds 3x in België veroordeeld werd, een gevaar voor de samenleving vormt. Deze houding is in strijd met de zeden en gewoonten van onze bevolking.

Met het oog op zijn gerechtelijke antecedenten is het in het belang van de gemeenschap om hem te verwijderen. Elke Staat kan vrij bepalen welke vreemdelingen toegang hebben tot het grondgebied en op het grondgebied kunnen verblijven en welke vreemdelingen moeten worden verwijderd (cf. E. VAN BOGAERT, Volkenrecht, Antwerpen, Kluwer, 1982, 2012, 77). In de jurisprudentie herinnert het EHRM aan het feit dat de verdragsluitende Staten volgens een internationaal rechtsprincipe het recht hebben om te waken over de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen (cf. EHRM 6 december 2012, D.N.W./Zweden, § 34; EHRM 18 oktober 2006, Ünere/Nederland, §54).

Betrokkene verklaart in zijn verhoor door de PZ Brussel West dd. 02/10/2018 dat hij een relatie heeft in België met mevrouw [L.B.] en verklaart dat hij haar geboortedatum niet kent. Volgens onze opzoeken blijkt zij legaal in België te verblijven en is zij geboren op 05/11/1985. Dit kan echter niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM en betrokkene onder inreisverbod staat. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat mevrouw [B.] niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Roemenië. Vanuit Roemenië kan betrokkene de geijkte procedures volgen via de bevoegde diplomatieke of consulaire post om de opheffing van het inreisverbod aan te vragen. Bovendien kan mevrouw [B.] hem bezoeken in Roemenië, of in een andere Staat waartoe zij beiden toegang hebben. Bovendien kunnen zij hun band onderhouden via de moderne communicatiemiddelen.

Betrokkene verklaart niet te vrezen voor een terugkeer naar Roemenië en hij verklaart geen medische problemen te hebben. Een schending van artikel 3 van het EVRM kan bijgevolg niet worden aangetoond.

Bevel om het grondgebied te verlaten

REDENEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven met toepassing van de volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en op basis van de volgende feiten en/of vaststellingen :

Met toepassing van artikel 7, eerste lid, 3: wordt door [V.], W., attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, als een potentieel gevaar voor de openbare orde beschouwd;

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feiten waarvoor hij op 10/12/2014 door het Hof van beroep van Brussel tot een straf van 2 jaar gevangenis + AI werd veroordeeld.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan heling en vereniging van misdadigers, feiten waarvoor hij op 05/05/2010 door de Correctionele rechtbank van Dinant tot een straf van 18 maanden gevangenis werd veroordeeld.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal en valse naamdracht, feiten waarvoor hij op 23/06/2009 door de correctionele rechtbank van Charleroi tot een straf van 1 jaar gevangenis werd veroordeeld.

De dienst is van mening dat het gedrag van de betrokkene, die zoals hierboven beschreven reeds 3x in België veroordeeld werd, een gevaar voor de samenleving vormt. Deze houding is in strijd met de zeden en gewoonten van onze bevolking.

Met het oog op zijn gerechtelijke antecedenten is het in het belang van de gemeenschap om hem te verwijderen. Elke Staat kan vrij bepalen welke vreemdelingen toegang hebben tot het grondgebied en op het grondgebied kunnen verblijven en welke vreemdelingen moeten worden verwijderd (cf. E. VAN BOGAERT, Volkenrecht, Antwerpen, Kluwer, 1982, 2012, 77). In de jurisprudentie herinnert het EHRM aan het feit dat de verdragsluitende Staten volgens een internationaal rechtsprincipe het recht hebben om te waken over de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen (cf. EHRM 6 december 2012, D.N.W./Zweden, § 34; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland, §54).

Betrokkene verklaart in zijn verhoor door de PZ Brussel West dd. 02/10/2018 dat hij een relatie heeft in België met mevrouw [L.B.] en verklaart dat hij haar geboortedatum niet kent. Volgens onze opzoeken blijkt zij legaal in België te verblijven en is zij geboren op 05/11/1985. Dit kan echter niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM en betrokkene onder inreisverbod staat. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat mevrouw [B.] niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Roemenië. Vanuit Roemenië kan betrokkene de geijkte procedures volgen via de bevoegde diplomatieke of consulaire post om de opheffing van het inreisverbod aan te vragen. Bovendien kan mevrouw [B.] hem bezoeken in Roemenië, of in een andere Staat waartoe zij beiden toegang hebben. Bovendien kunnen zij hun band onderhouden via de moderne communicatiemiddelen.

Betrokkene verklaart niet te vrezen voor een terugkeer naar Roemenië en hij verklaart geen medische problemen te hebben. Een schending van artikel 3 van het EVRM kan bijgevolg niet worden aangetoond.

Terugleiding naar de grens

REDENEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, en artikel 44quinquies, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, om de volgende reden:

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feiten waarvoor hij op 10/12/2014 door het Hof van beroep van Brussel tot een straf van 2 jaar gevangenis + AI werd veroordeeld.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan heling en vereniging van misdadigers, feiten waarvoor hij op 05/05/2010 door de Correctionele rechtbank van Dinant tot een straf van 18 maanden gevangenis werd veroordeeld.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal en valse naamdracht, feiten waarvoor hij op 23/06/2009 door de correctionele rechtbank van Charleroi tot een straf van 1 jaar gevangenis werd veroordeeld.

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

De betrokkene maakt krachtens artikel 44nonies van de wet van 15 december 1980 het voorwerp uit van een inreisverbod voor het Belgisch grondgebied dat op aan hem betekend werd en dat tot 02/06/2023 geldig is. Aangezien de betrokkene het inreisverbod niet respecteert, kan men daaruit afleiden dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

De betrokkene weigert manifest om een einde te maken aan zijn illegale situatie. Bijgevolg is een gedwongen terugkeer noodzakelijk.

Betrokkene verklaart in zijn verhoor door de PZ Brussel West dd. 02/10/2018 dat hij een relatie heeft in België met mevrouw [L.B.] en verklaart dat hij haar geboortedatum niet kent. Volgens onze opzoeken blijkt zij legaal in België te verblijven en is zij geboren op 05/11/1985. Dit kan echter niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM en betrokkene onder inreisverbod staat. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat mevrouw [B.] niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Roemenië. Vanuit Roemenië kan betrokkene de geijkte procedures volgen via de bevoegde diplomatieke of consulaire post om de opheffing van het inreisverbod aan te vragen. Bovendien kan mevrouw [B.] hem bezoeken in Roemenië, of in een andere Staat waartoe zij beiden toegang hebben. Bovendien kunnen zij hun band onderhouden via de moderne communicatiemiddelen.

Betrokkene verklaart niet te vrezen voor een terugkeer naar Roemenië en hij verklaart geen medische problemen te hebben. Een schending van artikel 3 van het EVRM kan bijgevolg niet worden aangetoond.

Vasthouding

REDENEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, en artikel 44septies, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen moet de betrokkene, aangezien hij niet onmiddellijk kan worden teruggeleid naar de grens, te dien einde op basis van de volgende feiten worden vastgehouden:

Aangezien de betrokkene de openbare orde kan schaden moet de betrokkene, met het oog op zijn effectieve verwijdering, ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken worden vastgehouden.

De betrokkene maakt krachtens artikel 44nonies van de wet van 15 december 1980 het voorwerp uit van een inreisverbod voor het Belgisch grondgebied dat op aan hem betekend werd en dat tot 02/06/2023 geldig is. Aangezien de betrokkene het inreisverbod niet respecteert, kan men daaruit afleiden dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Hoewel hij voordien betekening kreeg van een verwijderingsmaatregel is het weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe maatregel. De betrokkene is opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf.

Gezien de persoonlijkheid van de betrokkene en de toestand van zijn dossier,

- zijn er sterke vermoedens dat hij zich aan de justitie zal onttrekken;*
- men dient dus te besluiten dat hij de administratieve beslissingen die te zijnen laste genomen werden niet zal opvolgen;*

Bijgevolg moet hij ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken worden vastgehouden om hem/haar aan boord te laten gaan van de eerstvolgende vlucht met bestemming Roemenië.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, moet worden gesteld dat deze beslissing overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

2.2. In de verweernota werpt de verwerende partij de volgende exceptie van onontvankelijkheid op:

“De verwerende partij heeft de eer de exceptie van onontvankelijkheid van de huidige vordering op te werpen op grond van het feit dat het aan verzoeker verboden is om zich op het grondgebied van het Rijk te bevinden.

Op 3 juni 2015 werd het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing waarbij een inreisverbod voor de duur van acht jaar. De termijn is beginnen lopen vanaf de dag dat hij het grondgebied heeft verlaten, zijnde dag van repatriëring d.d. 15 juli 2015, waardoor het inreisverbod slechts verstrijkt op 15 juli 2023. Het inreisverbod is definitief aanwezig in het rechtsverkeer en het is verzoeker aldus verboden om zich op het Schengengrondgebied te bevinden, ten gevolge van de artikelen 7, eerste lid, 12° en 74/12, derde lid en de §§2 en 4 van de vreemdelingenwet.

Zie dienaangaande arrest Raad van State, 11 januari 2018, nr. 240.394 waarin geoordeeld werd:

« (...) que l'interdiction d'entrée qui « complète » une décision de retour existe et a force obligatoire dès le jour de la notification de la décision d'interdiction d'entrée mais que le délai pour lequel l'interdiction d'entrée a été fixée ne commence à courir qu'après que l'intéressé a effectivement quitté le territoire.(...) »

Vrije vertaling :

“(...) dat het inreisverbod die een terugkeerbesluit « aanvult » bestaat en rechtsgevolgen teweeg brengt vanaf de dag dat ze ter kennis werd gegeven, maar dat de termijn van het inreisverbod slechts begint te lopen nadat de betrokkene het grondgebied effectief heeft verlaten.(...)”

Uit artikel 7, eerste lid, 12° van de vreemdelingenwet vloeit de verplichting voort in hoofde van het bestuur om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is. Dit artikel luidt als volgt:

*“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of **moet** de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven :*

° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.”

Verzoeker ontbreekt het wettelijk vereiste belang bij huidig beroep. De verwerende partij mag, ingeval van een eventuele schorsing van de beslissing, immers niet anders dan opnieuw – na te hebben vastgesteld dat verzoeker nog steeds in het Rijk verblijft en onder een inreisverbod, dat niet werd opgeheven of opgeschort zoals voorzien in artikel 74/12 van de vreemdelingenwet, staat – vast te stellen dat het voor de duur van het inreisverbod verboden is in het Rijk te verblijven, zelfs tijdens het onderzoek van een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod (cfr. Artikel 74/12, §4, van de Vreemdelingenwet), quod non, en hem dus geen machtiging tot verblijf kan worden toegekend.

Verzoeker dient vanuit zijn herkomstland een opschorting of opheffing te vragen van het inreisverbod en kan nadien, indien toegestaan en gewenst, terugkeren naar België teneinde een nieuwe vestigingsaanvraag in te dienen.

De vordering is onontvankelijk bij gebrek aan belang.”

2.2.1. Ter terechtzitting merkt de verzoekende partij op dat de discussie over het verblijfsrecht van de EU-burger nog moet beslecht worden.

2.2.2. De Raad stelt vast dat de verwerende partij er verkeerdelijk vanuit gaat dat de verzoekende partij geen belang heeft bij de schorsing van de bestreden beslissing, daar haar, omwille van het feit dat het haar verboden is in het Rijk te verblijven in gevolge het inreisverbod van 3 juni 2015, geen machtiging tot verblijf kan worden toegekend. Immers gaat zij met een dergelijke stelling voorbij aan het feit dat de bestreden beslissing *in casu* een beslissing tot intrekking van het verblijf betreft en niet het toekennen van een recht op verblijf of het machtigen tot verblijf. Bij een gebeurlijke nietigverklaring valt de verzoekende partij terug op het beschikken over een verblijfsrecht en niet op een aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfskaart.

Met haar betoog toont de verwerende partij dan ook niet aan dat de onderhavige vordering onontvankelijk is bij gebrek aan belang.

Bovendien stelt de Raad vast dat het afleveren van het verblijfsrecht aan de verzoekende partij als burger van de Unie eind 2016, *in casu* leidt tot de vaststelling dat het inreisverbod van 3 juni 2015 – weze het impliciet – werd ingetrokken door de verwerende partij waardoor deze uit het rechtsverkeer verdwenen is. De verwerende partij kan dan ook niet langer dienstig verwijzen naar dit inreisverbod.

In zoverre de verwerende partij van mening zou zijn dat bij beslissing van 18 januari 2018 reeds geoordeeld werd dat het inreisverbod nog geldig is, zij het enkel voor België, en werd overgegaan tot intrekking van de bijlage 8 en de E-kaart die als onbestaand moeten worden beschouwd, kan de Raad enkel vaststellen dat deze beslissing dateert van voor de *in casu* bestreden beslissing en dat uit de *in casu* bestreden beslissing af te leiden valt dat de gemachtigde op 2 oktober 2018 van mening was dat de verzoekende partij nog steeds – niettegenstaande geoordeeld werd op 18 januari 2018 dat moest worden overgegaan tot intrekking van de bijlage 8 en de E-kaart daar deze als onbestaande dienden te worden beschouwd – over een verblijfsrecht als burger van de Unie beschikt. Immers kan er geen sprake zijn van een intrekking van een verblijfsrecht op 2 oktober 2018 wanneer er op dat ogenblik niet langer sprake is van een verblijfsrecht. De beslissing van 2 oktober 2018 vervangt dan ook de beslissing van 18 januari 2018, in zoverre deze stelt dat moet worden overgegaan tot intrekking van de bijlage 8 en de E-kaart daar deze als onbestaande dienden te worden beschouwd. Immers wanneer de overheid een nieuwe beslissing neemt, moet zij worden geacht haar eerste beslissing impliciet te hebben ingetrokken en te hebben vervangen door die nieuwe beslissing, die een nieuwe uiting van de wil van de overheid uitmaakt (cf. RvS 25 juni 2009, nr. 194.637). De beslissing van 18 januari 2018, in zoverre deze stelt dat moet worden overgegaan tot intrekking van de bijlage 8 en de E-kaart daar deze als onbestaande dienden te worden beschouwd, heeft haar materiële rechtskracht verloren op grond van een impliciete intrekking en kan geen rechtsgevolgen meer teweegbrengen (cf. RvS 25 juni 2009, nr. 194.637). Uit de nota met opmerkingen, noch uit het betoog van de verwerende partij ter terechtzitting blijkt voorts dat de beslissing tot intrekking van het verblijf van 2 oktober 2018 zou zijn ingetrokken of dat deze beslissing moet beschouwd worden als een ‘materiële vergissing’ daar blijkt dat de verzoekende partij niet langer over een verblijfsrecht beschikte. De Raad kan dan ook niet anders dan te besluiten dat de beslissing tot intrekking van het verblijf van 2 oktober 2018 een nieuwe beslissing betreft die een nieuwe uiting van de wil van de overheid uitmaakt waardoor geacht wordt dat de eerste beslissing van 18 januari 2018 impliciet is ingetrokken.

Er wordt weliswaar in de bestreden beslissing tot intrekking van verblijf van 2 oktober 2018 verwezen naar de beslissing van 18 januari 2018, doch dit doet geen afbreuk aan de vaststelling dat uit de *in casu* bestreden beslissing af te leiden valt dat de gemachtigde op 2 oktober 2018 van mening was dat de verzoekende partij nog steeds – niettegenstaande geoordeeld werd op 18 januari 2018 dat moest worden overgegaan tot intrekking van de bijlage 8 en de E-kaart daar deze als onbestaande dienden te worden beschouwd – over een verblijfsrecht als burger van de Unie beschikt. Immers kan er geen sprake zijn van een intrekking van een verblijfsrecht op 2 oktober 2018 wanneer er op dat ogenblik niet langer sprake is van een verblijfsrecht. Bovendien wordt verwezen naar de beslissing van 18 januari 2018 in de bestreden beslissing tot intrekking van het verblijf van 2 oktober 2018, niet als reden op zich

voor de intrekking van het verblijf op 2 oktober 2018, doch wel als onderdeel van de motivering voor de toepassing van artikel 44*bis*, §1 van de Vreemdelingenwet. Voormeld artikel bepaalt *“Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.”*. Aldus blijkt uit de *in casu* bestreden beslissing tot intrekking van verblijf duidelijk dat de verwerende partij op 2 oktober 2018 meent dat de verzoekende partij nog steeds over een verblijfsrecht beschikt, doch dat dit dient te worden ingetrokken om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid overeenkomstig artikel 44*bis* van de Vreemdelingenwet. Er blijkt aldus niet dat de *in casu* bestreden beslissing tot intrekking van het verblijf van 2 oktober 2018 louter gegrond is op de motieven van de beslissing van 18 januari 2018, doch op eigen motieven. In de beslissing van 18 januari 2018 is er immers geen sprake van het intrekken van het verblijf op grond van artikel 44*bis*, §1 van de Vreemdelingenwet.

Uit de *in casu* bestreden beslissing blijkt dan ook dat de intrekking van het verblijf gebaseerd is op redenen van openbare orde. Nergens blijkt dat de verwerende partij op 2 oktober 2018 nog langer de intrekking van het verblijf stoelt op het ten onrechte afleveren van de E-kaart zodat de afgifte ervan als onbestaand dient gekwalificeerd te worden en de verzoekende partij er geen rechten kan aan ontlenuen.

2.2.3. De exceptie opgeworpen door de verwerende partij in haar verweernota wordt verworpen.

3. Over de vordering tot schorsing

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt door de verwerende partij niet betwist.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. In een eerste middel met betrekking tot de beslissing tot intrekking van het verblijf op grond van artikel 44*bis* van de Vreemdelingenwet, voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 27, eerste, tweede en derde lid van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG) en artikel 45 van het van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU), van het beginsel van

behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheids- en evenredigheidsbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat zij zich eveneens beroept op de schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

De verzoekende partij licht haar eerste middel toe als volgt:

“a) Artikel 45 VWEU stelt:

- 1. Het verkeer van werknemers binnen de Unie is vrij.*
- 2. Dit houdt de afschaffing in van elke discriminatie op grond van de nationaliteit tussen de werknemers der lidstaten, wat betreft de werkgelegenheid, de beloning en de overige arbeidsvoorwaarden.*
- 3. Het houdt behoudens de uit hoofde van openbare orde, openbare veiligheid en volksgezondheid gerechtvaardigde beperkingen het recht in om, (...)*

b) Artikel 27 van richtlijn 2004/38 stelt:

Onverminderd het bepaalde in dit hoofdstuk kunnen de lidstaten de vrijheid van verkeer en verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, beperken om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Deze redenen mogen niet voor economische doeleinden worden aangevoerd.

De om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid kan het gastland, wanneer het zulks onontbeerlijk acht, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving — of, bij ontbreken van een inschrijvingsstelsel, uiterlijk drie maanden na de datum van binnenkomst van de betrokkene op zijn grondgebied of na de in artikel 5, lid 5, bedoelde mededeling van aanwezigheid op het grondgebied, dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart —, de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van politieke gegevens betreffende betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen. De geraadpleegde lidstaat antwoordt binnen twee maanden.

De lidstaat die het paspoort of de identiteitskaart heeft afgegeven, laat de houder van dit document die om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid uit een andere lidstaat is verwijderd, zonder formaliteiten weer toe op zijn grondgebied, zelfs indien het document is vervallen of de nationaliteit van de houder wordt betwist

Verzoeker is van oordeel dat hij zich rechtstreeks kan beroepen op deze verdragsbepalingen en dat deze bepalingen zijn geschonden door verweerder, nu duidelijk blijkt dat verzoeker op 15/12/2016 verblijfsrecht als EU burger heeft bekomen en er toen geen sprake was van enige gevaar voor de openbare orde.

Er kan immers geen discretie worden uitgeoefend en de bepaling is eenvoudig en zeer duidelijk.

In casu beriep verweerder zich op strafrechtelijke veroordelingen van verzoeker terwijl deze als zodanig geen redenen vormen voor het nemen van maatregelen die het vrij verkeer van personen beperken. Aangezien de laatste veroordeling van verzoeker van 2014 dateert, toont hij niet aan dat er sprake is van “een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving”.

De motivering van verweerder staat los van het individuele geval van verzoeker en heeft louter verband met algemene preventieve redenen. Verweerder beperkt zich er namelijk toe wat volgt te stellen :

“De dienst is van mening dat het gedrag van de betrokkene, die zoals hierboven beschreven reeds 3x in België veroordeeld werd, een gevaar voor de samenleving vormt. Deze houding is in strijd met de zeden en gewoonten van onze bevolking.

Met het oog op zijn gerechtelijke antecedenten is het in het belang van de gemeenschap om hem te verwijderen.”

Dit zijn zeer algemene bewoordingen waaruit geenszins een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt.

Verwerende partij schrijft een halve bladzijde vol dat de inbreuken die verzoeker heeft gepleegd onaanvaardbaar zijn en dat de maatschappij beschermd dient te worden tegen personen die dergelijke feiten plegen, zonder zich maar even te vergewissen of verzoeker nog steeds een actuele gevaar betekent voor de maatschappij. Verzoeker wenst zijn inbreuken niet te relativiseren maar deze hebben zich afgespeeld in totaal andere omstandigheden verzoeker was illegaal, kon geen legale werk uitoefenen, heeft beland in omgeving en had nog geen relatie. In zulke omstandigheden heeft hij zulke verkeerdelijke beslissingen genomen waarvoor hij voldoende gestraft was.

Het bevel om het grondgebied te verlaten is totaal onredelijk en is ingegeven doordat verwerende partij zich niet heeft bekommerd met alle specifieke omstandigheden eigen aan huidige omstandigheden

Het is immers niet bewezen dat verzoeker, na zijn laatste veroordeling van 10/12/2014 nog een actuele bedreiging zou zijn. Derhalve kan dit motief niet in rechte gebruikt worden.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kan een verwijdering van een Unieburger of zijn familielid enkel gerechtvaardigd worden in geval van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving. Zodra die bedreiging niet meer aanwezig is, kan de Unieburger of zijn familielid opnieuw een verblijfsrecht inroepen.

Dit verblijfsrecht kan enkel geweigerd worden indien er nog een dergelijke bedreiging bestaat. Er kan dan ook geen inreisverbod met een bepaalde duur opgelegd worden, nu dit steeds zal afhangen van de individuele omstandigheden van het geval en met name van de vraag of betrokkene op een gegeven moment nog steeds een actueel gevaar vormt voor de samenleving.

Een inreisverbod voor Unieburgers en hun familieleden houdt een inperking in van het Europees vrij personenverkeer. Volgens artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn moeten dergelijke maatregelen steeds in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel. Dat houdt onder meer in dat het inreisverbod geschikt moet zijn om zijn doel te bereiken. Het is twijfelachtig of een inreisverbod geschikt is om te beletten dat een Unieburger of zijn familielid België terug binnenkomt, nu België deel uitmaakt van een Europese ruimte zonder binnengrenzen.

Dat de bestreden beslissing niet uitlegt waarom verzoeker een (omvormde) inreisverbod evenals bevel om het grondgebied te verlaten ontvangt, niettegenstaande het feit dat hij sinds 2016 legaal in België verblijft, een EU onderdaan is, een sterke band heeft met België en nog maar een zwakke band heeft met zijn land van herkomst, alsook niet uitlegt waaruit zou moeten blijken dat verzoeker een ernstige en actuele bedreiging zou vormen voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Uit een simpele lezing van een strafregister mag niet worden afgeleid dat er zulk een redenen van openbare orde of nationale veiligheid aanwezig zijn.

De motivering van de bestreden beslissing is in werkelijkheid niets anders dan slechts een stijl- en standaardformule dewelke op geen enkele wijze beschouwd kan worden als een afdoende motivering van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing steunt derhalve niet op afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven.

Het is niet omdat verzoeker eerder werd veroordeeld dat hij daarom noodzakelijkerwijs een gevaar vormt voor de openbare orde. Dat niet wordt aangetoond dat verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstig gevaar vormt voor de samenleving. Dat niet valt in te zien waaruit de actuele bedreiging zou bestaan. Een simpele citering van het strafregister, is geenszins een motivatie van het bevel om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde oordeelt dat verzoeker de openbare orde zou kunnen schaden omdat hij veroordeeld werd voor het laatst in 2014. Het gegeven dat men veroordeeld is, en daardoor uiteraard een inbreuk heeft gepleegd op de openbare orde, of een gevaar zou kunnen betekenen, is geenszins voldoende om de bestreden beslissing te rechtvaardigen. Dat er dwingende (en dringende) redenen voorhanden moeten zijn die aan het persoonlijk gedrag te wijten zijn waardoor men in het individuele geval een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Bovendien moet de verwerende partij hierbij rekening houden met de duur van zijn verblijf, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.

Dat deze beoordeling niet heeft plaatsgevonden blijkt uit de bestreden beslissing en heel karig motivatie. Dat de drie veroordelingen die verzoeker heeft opgelopen niet voldoende ernstig en actueel zijn om de bestreden beslissing te nemen.

De lidstaat dient bij zijn besluitvorming mede rekening te houden met de ernst van de inbreuk of het soort van inbreuk dat op de openbare orde of de openbare veiligheid is gepleegd, respectievelijk met het gevaar dat van de persoon in kwestie uitgaat.

Dat het Hof van Justitie bepaald heeft dat het begrip openbare orde strikt moet worden geïnterpreteerd. Het dient te gaan om een actuele en ernstige dreiging, die een fundamenteel belang van de maatschappij aantast. Dezelfde beginselen zijn van toepassing is onderhavig geval zoniet zou afbreuk worden gedaan aan de beginselen van het vrije verkeer. De maatregelen van openbare orde of van staatsveiligheid mogen enkel gegrond zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. De maatregel van verwijdering mag niet steunen op redenen van algemene preventie (C.J.C.E., 26/02/1975, zaak 67/74, Bonsignore, Rec. 1977, p. 297) en een misdrijf of een strafrechtelijke veroordeling mag slechts in aanmerking komen indien er een onmiddellijk gevaar bestaat (C.J.C.E., 27/10/1977, zaak 30/77, Boucher, Rec. 1977, p.1899) en indien er redenen zijn om te vrezen dat de betrokkene, in acht genomen de vorige feiten, nieuwe misdrijven zal plegen (C.J.C.E., 04/12/1974, zaak 41/74, Van Duyn, Rec. 1974, p. 1337).

Voormelde bepalingen en beginselen worden manifest miskend in die mate dat de verwerende partij volledig voorbij gaat aan de vereiste dat er een actuele en ernstige dreiging moet zijn die een fundamentele belang van de maatschappij aantast, en een eerdere veroordelingen voor feiten van jaren geleden, beschouwt als een noodzakelijke aantasting van de openbare orde.

Verwerende partij heeft helemaal geen rekening gehouden met de feiten in concreto, en heeft op geen enkele manier rekening gehouden met het werkelijke en actuele gevaar die er niet is.

Uit vaste rechtspraak van het Hof aangaande de in het Verdrag voorziene uitzondering om redenen van openbare orde op het gebied van vrij verkeer van werknemers of zelfstandigen in te roepen, volgt bovendien dat die uitzondering een afwijking van die fundamentele vrijheid vormt, die strikt moet worden opgevat en waarvan de draagwijdte niet eenzijdig door de lidstaten kan worden bepaald. Dat geen rekening werd gehouden met de persoonlijke situatie van verzoeker is duidelijk. Er wordt zelfs belangrijke informatie achtergehouden of zelfs niet verder onderzocht, onder meer het feit dat verzoeker zelfstandige activiteit uitoefent, dat hij sinds zijn aankomst nooit in aanraking is gekomen met justitie, dat hij een relatie heeft met andere EU burger, dat er dus geen sprake is van een actuele en ernstige dreiging, die een fundamenteel belang van de maatschappij aantast.

Als verwerende partij hem als een actueel en ernstige bedreiging beschouwt, vraagt verzoeker zich dan ook zeer terecht af waarom verwerende partij hem eerst toegelaten heeft tot een verblijf in het Rijk en pas na twee jaar verblijf ineens besloten heeft om zijn recht op verblijf in te trekken.

Verzoeker beroept zich op het zorgvuldigheidsbeginsel teneinde uw Zetel te vragen om bij de beoordeling van dit geschil na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens alsook of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wil zeggen dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking genomen kunnen worden.

c) Artikel 8 EVRM en het redelijkheidsbeginsel

Verwerende partij stelt dat er geen sprake kan zijn van toepassing van artikel 8 EVRM omdat verzoeker inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM en betrokkene onder inreisverbod staat.

Verwerende partij concludeert verder op zeer hypocrite wijzen dat mevrouw [B.] haar partner naar Roemenië kan volgen of hun band verder kan onderhouden via moderne communicatiemiddelen.

Dat verwerende partij zich permitteert om op dergelijk flagrante manier te motiveren dat er in casu geen onredelijke inmenging is in het privéleven zonder eerst te onderzoeken dat mevrouw evenals verzoeker in België werken, beschikken over een vaste verblijfplaats en verder van plan zijn om hier één gezin te stichten, dat zij in Roemenië noch Moldavië over een verblijfplaats of werk beschikken houdt een onredelijke inmenging in hun privéleven. De bestreden beslissing stelt terecht dat mevrouw [B.] niet verplicht kan worden om het grondgebied te verlaten. Dit betekent echter geenszins dat verwerende partij zomaar een bevel om het grondgebied kan opleggen om verzoeker te verplichten te scheiden van zijn vrouw of, erger nog, dat hun relatie verder onderhouden kan worden via de moderne communicatiemiddelen.

Verwerende partij mist alle redelijkheid en verzoekende partij wordt in praktijk opnieuw gestraft voor zijn verleden.

Verwerende partij heeft zich helemaal niet bekommerd, zelfs geen onderzoek gedaan, naar: (i) hoe en waar verzoeker zijn nieuwe relatie heeft opgebouwd (iii), welke de bezigheden zijn van verzoeker en zijn vrouw, en (iii) of zij nog kunnen terugkeren naar hun land van herkomst etc.

3. Artikel 62 van de wet van 15/12/1980, en artikel 3 van de wet van 29/07/1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Dat artikel 62 Vw zeer duidelijk bepaalt dat “§ 1. Wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken wordt de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte gebracht en wordt hem de mogelijkheid geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden.

Vanaf de ontvangst van het in het eerste lid bedoelde geschrift beschikt de betrokkene over een termijn van vijftien dagen om de relevante elementen schriftelijk over te zenden. Rekening houdend met de omstandigheden eigen aan het geval kan deze termijn worden ingekort of verlengd, indien dat nuttig of noodzakelijk blijkt te zijn voor het nemen van een beslissing.”

Verwerende partij heeft zelfs niet nodig geacht om verzoeker de mogelijkheid om relevante elementen aan te voeren om deze beslissing te kunnen verhinderen of beïnvloeden. Meer zelfs is verzoeker onverwacht s'ochtends aangehouden door de politie als een crimineel, terwijl hij al jaren op het goede pad vertoeft.

Dat dit ook als een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden beschouwd. Voornoemd beginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De overheid dient er voor te zorgen dat zij zorgvuldig te werk gaat bij de (vormelijke) voorbereiding van de beslissing en dient ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig inschat en afweegt, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad. Dat het onzorgvuldig is om geen rekening te houden met verplichte overwegingen omtrent de persoonlijke situatie van verzoeker en door slechts rekening te houden met een eenvoudige lezing van het strafregister zonder rekening te houden met het daadwerkelijk en actuele gevaar. Uit het voorgaande blijkt dienovereenkomstig dat de verweerder de beginselen van behoorlijk bestuur niet heeft nageleefd, en dat haar handelwijze getuigt van onzorgvuldig besturen van een kennelijk onredelijke handelwijze. De bestreden beslissing is eveneens kennelijk onredelijk gelet op de bovenstaande feiten. Vastgesteld moet worden dat verweerder de feiten niet correct heeft beoordeeld, en dat hij alleszins en minstens op grond daarvan op een onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen.

Dat tevens de materiële motiveringsplicht schromelijk met de voeten werd getreden. Overwegende dat drie voorwaarden moeten zijn vervuld opdat aan de materiële motiveringsplicht zou zijn voldaan, in die zin dat de motieven kenbaar moeten zijn in het administratief dossier, de motieven moeten juist zijn en eveneens draagkrachtig. Dat de draagkracht slaat op vier elementen, zijnde de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerde beleid).

Dat in casu niet aan deze draagkrachtvereisten is voldaan, daar blijkt dat de beslissing niet op juiste en relevante feiten steunt en dat sommige feiten fout werden beoordeeld.

Het is duidelijk dat dergelijke motivering geenszins draagkrachtig kan zijn, temeer duidelijk gebleken is dat sedert verschillende jaren verzoeker legaal in België verblijft sinds 2016 en hier goed gefunctioneerd heeft zonder enige gevaar voor de openbare orde of maatschappij.

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Lecontrôle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval."

3.2.2. In zoverre de verwerende partij van mening zou zijn dat de beslissing van 18 januari 2018 reeds de intrekking van het verblijfsrecht van de verzoekende partij bevat, zodat zij dan ook geen belang heeft bij het aanvechten van de beslissing tot intrekking van verblijf in onderhavig beroep, herhaalt de Raad dat de beslissing van 18 januari 2018 dateert van voor de *in casu* bestreden beslissing en dat uit de *in casu* bestreden beslissing af te leiden valt dat de gemachtigde op 2 oktober 2018 van mening was dat de verzoekende partij nog steeds – niettegenstaande geoordeeld werd op 18 januari 2018 dat moest worden overgegaan tot intrekking van de bijlage 8 en de E-kaart daar deze als onbestaande dienden te worden – over een verblijfsrecht als burger van de Unie beschikt. Immers kan er geen sprake zijn van een intrekking van een verblijfsrecht op 2 oktober 2018 wanneer er op dat ogenblik niet langer sprake is van een verblijfsrecht. De beslissing van 2 oktober 2018 vervangt dan ook de beslissing van 18 januari 2018, in zoverre deze stelt dat moet worden overgegaan tot intrekking van de bijlage 8 en de E-kaart daar deze als onbestaande dienden te worden beschouwd. De Raad wijst eveneens naar wat hieromtrent reeds werd uiteengezet naar aanleiding van de door de verwerende partij in haar verweernota opgeworpen exceptie van ontvankelijkheid wegens gebrek aan belang gelet op het inreisverbod (punt 2.2.). De verwerende partij kan bijgevolg niet dienstig voorhouden als zou de verzoekende partij geen belang hebben bij de vordering in zoverre deze gericht is tegen de bestreden beslissing tot intrekking van het verblijf.

De Raad herhaalt ook dat in de bestreden beslissing tot intrekking van verblijf van 2 oktober 2018 verwezen wordt naar de beslissing van 18 januari 2018, doch dat dit geen afbreuk doet aan de vaststelling dat uit de *in casu* bestreden beslissing af te leiden valt dat de gemachtigde op 2 oktober 2018 van mening was dat de verzoekende partij nog steeds – niettegenstaande geoordeeld werd op 18 januari 2018 dat moest worden overgegaan tot intrekking van de bijlage 8 en de E-kaart daar deze als onbestaande dienden te worden beschouwd – over een verblijfsrecht als burger van de Unie beschikt. Immers kan er geen sprake zijn van een intrekking van een verblijfsrecht op 2 oktober 2018 wanneer er op dat ogenblik niet langer sprake is van een verblijfsrecht. Bovendien wordt verwezen naar de beslissing van 18 januari 2018 in de bestreden beslissing tot intrekking van het verblijf van 2 oktober 2018 niet als reden op zich voor de intrekking van het verblijf op 2 oktober 2018, doch wel als onderdeel van de motivering voor de toepassing van artikel 44bis, §1 van de Vreemdelingenwet. Voormeld artikel bepaalt "Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.". Aldus blijkt uit de *in casu* bestreden beslissing tot intrekking van verblijf duidelijk dat de verwerende partij op 2 oktober 2018 meent dat de verzoekende partij nog steeds over een verblijfsrecht beschikt, doch dat dit dient te worden ingetrokken om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid overeenkomstig artikel 44bis van de Vreemdelingenwet. Er blijkt aldus niet dat de *in casu* bestreden beslissing tot intrekking van het verblijf van 2 oktober 2018 louter gegrond is op de motieven van de beslissing van 18 januari 2018, doch op eigen motieven. In de beslissing van 18 januari 2018 is er immers geen sprake van het intrekken van het verblijf op grond van artikel 44bis, §1 van de Vreemdelingenwet.

3.2.3. Juridisch kader

De Raad herinnert eraan dat hij in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is om na te gaan of de overheid bij het nemen van haar beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen en dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding.

3.2.3.1. De wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de Vreemdelingenwet met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken

Uit de voorbereidende werken blijkt dat de wetgever met de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de Vreemdelingenwet met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken (BS 19 april 2017; hierna: de wet van 24 februari 2017) het volgende voor ogen had: *“Het doel van dit ontwerp is een meer coherent, meer transparant en meer efficiënt verwijderingsbeleid te voeren. Het geheel van de voorgestelde wijzigingen moet de mogelijkheid geven gemakkelijker en sneller de vereiste maatregelen te nemen wanneer de openbare orde of de nationale veiligheid zijn bedreigd, waarbij de fundamentele rechten van de betrokken personen worden gerespecteerd.”*

In de voorbereidende werken wordt ook uiteengezet dat *“[er] in het bijzonder aangepaste maatregelen genomen [moeten] kunnen worden in gevallen van terrorisme, gevallen die met terrorisme verband houden, gewelddadige radicalisering en/of vrijheidsonderdrukking of andere vormen van zware criminaliteit.”* (Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer 2016-2017*, DOC 54 2215/001, p. 17).

De wetgever heeft verder vastgesteld dat *“het (...) niet altijd evident [is] te bepalen welke regels gelden voor de beëindiging van het verblijf en de verwijdering om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Dit gebrek aan leesbaarheid remt het optreden van de bevoegde diensten en leidt tot rechtsonzekerheid.”* Om deze situatie te verbeteren, bepaalt *“het ontwerp van wet onderscheiden regels voor twee categorieën van vreemdelingen, met name voor onderdanen van derde landen enerzijds en voor burgers van de Unie en met hen gelijkgestelde onderdanen van derde landen anderzijds”* waarbij de wetgever *“volledig gebruik [heeft] gemaakt van de mogelijkheden die de Europese wetgeving biedt”* daar de *“betrokken Europese akten (...) een ruime procedurele autonomie aan de lidstaten [geven] als het erom gaat de openbare orde of de nationale veiligheid te waarborgen en de misbruiken te bestrijden.”* (Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer 2016-2017*, DOC 54 2215/001, p. 4 en 5).

De wetgever onderscheidt aldus twee categorieën van vreemdelingen:

- De derdelanders die zijn toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk. De regels op grond waarvan ten aanzien van deze eerste categorie het verblijf kan worden beëindigd en een verwijderingsbeslissing kan worden genomen om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, werden neergelegd in de artikelen 20 tot en met 24 (Titel I, hoofdstuk VI) van de Vreemdelingenwet.
- De Unieburgers en de met hen gelijkgestelde derdelanders. De regels op grond waarvan ten aanzien van deze tweede categorie het verblijf kan worden geweigerd of beëindigd en een verwijderingsbeslissing kan worden genomen om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, werden neergelegd in, onder meer, de artikelen 44bis en 45 van de Vreemdelingenwet.

Deze artikelen 44bis en 45 van de Vreemdelingenwet, die respectievelijk werden hersteld en vervangen door artikelen 26 en 35 van voormelde wet van 24 februari 2017, vormen een omzetting van de artikelen 27 en 28 van de richtlijn 2004/38/EG; Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer 2016-2017*, DOC 54 2215/001, p. 32 in fine en 34-37, zie ook bijlage, p. 138-143).

Artikel 44bis van de Vreemdelingenwet luidt heden als volgt:

“§ 1. Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinquies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

§ 3. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende burgers van de Unie en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om dwingende redenen van nationale veiligheid :

1° de burgers van de Unie die op het grondgebied van het Rijk hebben verbleven gedurende de tien voorafgaande jaren;

2° de burgers van de Unie die minderjarig zijn, behalve indien de beslissing noodzakelijk is in het belang van het kind, zoals bepaald in het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989.

§ 4. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 45 van de Vreemdelingenwet bepaalt heden het volgende:

“§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.

[§ 3...]

§ 4. Het verstrijken van de geldigheidsduur van de identiteitskaart of het paspoort waarmee de burger van de Unie of zijn familielid het grondgebied van het Rijk is binnengekomen, is geen voldoende reden om een einde te maken aan zijn verblijf.”

3.2.3.2. Uitlegging van de begrippen “openbare orde” en “nationale veiligheid” zoals opgenomen in de wet van 24 februari 2017

Ondanks het onderscheid dat de wetgever maakt tussen beide categorieën van vreemdelingen, zoals omschreven in punt 3.2.3.1., stelt de Raad vast dat ten aanzien van deze beide categorieën dezelfde begrippen worden gehanteerd, zoals “openbare orde”, “nationale veiligheid”, “ernstige redenen” en “dwingende redenen”.

In de voorbereidende werken van de wet van 24 februari 2017 grijpt de wetgever herhaaldelijk terug naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) om deze begrippen nader te duiden. Uit deze voorbereidende werken bij de wet en uit de rechtspraak van het HvJ blijkt eveneens dat deze begrippen op dezelfde wijze geïnterpreteerd moeten worden ten aanzien van de beide, in punt 3.2.1.2.1. omschreven, categorieën van vreemdelingen (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001).

Het HvJ heeft deze begrippen in het kader van de artikelen 27 en 28 van richtlijn 2004/38/EG, die voorzien in de mogelijkheid voor lidstaten om beperkende maatregelen inzake het inreisrecht en het verblijfsrecht, dan wel verwijderingsbeslissingen te nemen om redenen van openbare orde en nationale veiligheid, al meermaals nader uitgelegd (HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Tsakouridis*; HvJ 4 oktober 2012, C-249/11, *Byankov*).

Het HvJ heeft het ook passend geacht om de rechtspraak over openbare orde en nationale veiligheid ontwikkeld in het kader van richtlijn 2004/38/EG, naar analogie toe te passen op strafrechtelijk veroordeelde derdelanders die een afgeleid verblijfsrecht aan artikel 20 VWEU of artikel 21 VWEU ontlenu (cf. conclusie van advocaat-generaal Szpunar van 4 februari 2016 in zaak C-165/14 alsook HvJ 13 september 2016, C-165/14, *Rendon Marin*, pt. 54-67, 81 en 84-86; HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 36, 40-42, 48-49).

Ook sommige richtlijnen inzake asiel, legale migratie en terugkeer bevatten bepalingen inzake openbare orde en nationale veiligheid. Uit de rechtspraak blijkt dat ook ten aanzien van deze richtlijnen het HvJ een analoge uitlegging hanteert van de begrippen die verband houden met openbare orde en nationale veiligheid (zie bv. HvJ 11 juni 2015, C-554/13, *Zh. en O.*; HvJ 24 juni 2015, C-373/13, *H.T.*).

De uitlegging van de begrippen “openbare orde” en “nationale veiligheid” blijft dus consistent doorheen de verschillende richtlijnen. Hoewel deze richtlijnen andere doelen nastreven en hoewel de lidstaten vrij blijven om de eisen van de openbare orde en de openbare veiligheid af te stemmen op hun nationale behoeften, die per lidstaat en per tijdsgewricht kunnen verschillen, meent het HvJ immers dat de omvang van de bescherming die een samenleving aan haar fundamentele belangen wenst te bieden, niet mag verschillen naargelang van de juridische status van de persoon die deze belangen schaadt (HvJ 24 juni 2013, C-373/13, *H.T.*, pt. 77; Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer 2016-2017*, DOC 54 2215/001, p. 21).

In zijn rechtspraak licht het HvJ toe dat het begrip “openbare orde” hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Wat het begrip “openbare veiligheid” betreft, zet het HvJ in zijn rechtspraak uiteen dat dit begrip zowel de interne als de externe veiligheid van een lidstaat dekt. Bijgevolg kunnen een aantasting van het functioneren van instellingen en essentiële openbare diensten, risico's voor het overleven van de bevolking, het risico van een ernstige verstoring van de externe betrekkingen of van de vreedzame co-existentie van de volkeren, alsook een aantasting van militaire belangen, de openbare veiligheid in gevaar brengen (HvJ 13 september 2016, C-166/14, *Rendon Marin*, pt. 83).

Verder moeten “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid” worden onderscheiden van gewone “redenen van openbare orde of nationale veiligheid” en “dwingende redenen van openbare orde of nationale veiligheid”. “Ernstige redenen” vertalen het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen dan de gewone “redenen” terwijl “dwingende redenen” vereisen dat de omstandigheden van het geval nog ernstiger zijn. Daaruit volgt dat het begrip “ernstige redenen” breder is dan het begrip “dwingende redenen” (Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer 2016-2017*, DOC 54 2215/001, p. 23 met verwijzing naar rechtspraak van het HvJ. Op pagina 37 wordt verwezen naar de commentaar op pagina 23 die volledig is over te nemen voor de situatie van Unieburgers en hun familieleden; zie ook HvJ 22 mei 2012, C-348/09, *P.I.*, pt. 19).

De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een beëindiging van verblijf, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt, zoals artikel 45, §2 van de Vreemdelingenwet stipuleert (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, *Rendon Marin*, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval.

In die zin kan het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de beëindiging van een verblijfsrecht. Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek naar een eventuele beëindiging van het verblijfsrecht omwille van ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de beëindiging van het verblijfsrecht noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, *Bouchereau*, pt. 28).

Het komt de staatssecretaris toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing die een beperking van het inreisrecht of het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt kan rechtvaardigen (HvJ 13 september 2016, C-304/14, *CS*, pt. 46).

Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk, dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, *P.I.*, pt. 30; Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden, *in casu* de staatssecretaris, om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten. De staatssecretaris moet derhalve zijn besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier. Hierbij weze opgemerkt *“dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde”* (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, *Bouchereau*, pt. 29). In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, *A.A. v. Verenigd Koninkrijk*, § 63).

In de artikelen 27, tweede lid en 28, eerste lid van richtlijn 2004/38/EG zit een evenredigheidstoets vervat die inhoudt dat er goede redenen voor de betrokken maatregel moeten zijn (noodzakelijkheid) en dat er een juist evenwicht moet worden gevonden tussen de maatregel en het doel en tussen de belangen van het individu en die van de betrokken staat (belangenafweging).

Artikel 45, §2 van de Vreemdelingenwet onderlijnt in die zin dat de in artikelen 43 en 44*bis* van de Vreemdelingenwet bedoelde beslissingen *“in overeenstemming [moeten] zijn met het evenredigheidsbeginsel”*.

Artikel 44*bis*, §4 van de Vreemdelingenwet stipuleert verder dat rekening moet worden gehouden met volgende elementen: de duur van het verblijf van betrokkene en zijn familieleden op het grondgebied van het Rijk; zijn leeftijd; zijn gezondheidstoestand; zijn gezins- en economische situatie; zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Deze evenredigheidstoets moet worden uitgevoerd met inachtneming van de fundamentele rechten waarvan het HvJ de eerbiediging verzekert, in het bijzonder het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezins- en familieleven dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest en artikel 8 van het EVRM. In de beoordeling of de voorgenomen inmenging evenredig is aan het nagestreefde legitieme doel (belangenafweging), dient onder meer rekening te worden gehouden met de aard en de ernst van het gepleegde strafbare feit, de duur van het verblijf van de belanghebbende in de gastlidstaat, de tijd die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van de belanghebbende in die periode, alsook de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden met de gastlidstaat (HvJ 29 april 2004, gevoegde zaken C-482/01 en C-493/01, *Orfanopoulos en Oliveri*, pt. 95-99; HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Tsakouridis*, pt. 52-53; HvJ 13 september 2016, C-304/14, *CS*, pt. 48-49 en HvJ 13 september 2016, C-165/14, *Rendon Marin*, pt. 66).

De Raad stelt derhalve vast dat het HvJ de rechtspraak van het EHRM over artikel 8 van het EVRM in zijn eigen rechtspraak heeft geïntegreerd. Bij een beëindiging van een verblijfsrecht omwille van redenen van openbare orde of nationale veiligheid moet dus rekening worden gehouden met de grondrechten. Dit volgt niet enkel uit het gegeven dat artikel 8 van het EVRM als hogere norm primeert op de Vreemdelingenwet. Voormelde artikelen 44*bis* en 45 van de Vreemdelingenwet, als omzetting van de artikelen 27 en 28 van richtlijn 2004/38/EG, bevatten eveneens een aantal waarborgen die moeten worden nageleefd wanneer de staatssecretaris overweegt een verblijfsrecht te beëindigen omwille van redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Deze waarborgen weerspiegelen de vereisten die voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM en de rechtspraak van het EHRM. Een correcte toepassing van voormelde artikelen uit de Vreemdelingenwet, conform de rechtspraak van het HvJ, garandeert derhalve dat grondrechten in rekening worden gebracht.

Bovenstaande wordt ook bevestigd in de voorbereidende werken: *“Er moet ook worden onderstreept dat de beslissing in alle gevallen volgt uit een individueel onderzoek, waarbij de belangen tegen elkaar worden afgewogen. Daarbij wordt gelet op het eerbiedigen van de fundamentele rechten en vrijheden, waaronder de eerbiediging van het gezinsleven en het recht op bescherming tegen foltering en*

onmenselijke of veranderende behandeling.” (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 18).

Deze uitlegging van de begrippen over openbare orde en nationale veiligheid door het HvJ, zoals hierboven weergegeven, bindt de Belgische rechter wanneer hij toepassing maakt van een nationale bepaling die een aanknopingspunt heeft met het Unierecht. Krachtens het beginsel van loyale samenwerking dat voortvloeit uit artikel 4.3 van het Verdrag van de Europese Unie, dienen de nationale overheden, en bij uitbreiding de nationale rechters, immers rekening te houden met de eenvormige uitlegging die aan het Unierecht wordt gegeven door het HvJ. De rechtspraak van het HvJ vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een volwaardige bron van Unierecht. De uitlegging die het HvJ krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, *Kühne en Heitz*, pt. 21).

Wanneer de artikelen 44*bis* en 45 van de Vreemdelingenwet worden toegepast in situaties waar er een aanknopingspunt is met het Unierecht, zoals *in casu*, moet dus rekening worden gehouden met de rechtspraak van het HvJ. Van een aanknopingspunt is sprake wanneer een situatie valt binnen de werkingssfeer van richtlijn 2004/38/EG of van de artikelen 20 en 21 van het VWEU. In het bijzonder betreffen zulke situaties:

- de Unieburgers bedoeld in artikel 40 van de Vreemdelingenwet (verblijfsrecht in het kader van richtlijn 2004/38/EG);
  - de familieleden van Unieburgers bedoeld in artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet (afgeleid verblijfsrecht in het kader van richtlijn 2004/38/EG en artikel 21 VWEU);
  - de familieleden van Belgen bedoeld in artikel 40*ter*, § 1 van de Vreemdelingenwet (afgeleid verblijfsrecht in het kader van artikel 21 VWEU);
  - de ouders van minderjarige Belgen bedoeld in artikel 40*ter*, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet (afgeleid verblijfsrecht in het kader van artikel 20 VWEU);
- (*Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53-443, p.18, GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.59.1 tot B.59.8; *Parl.St* Kamer, 2015-2016, nr. 54-1696, p.27-30).

3.2.3.3. Artikel 62, § 1 van de Vreemdelingenwet

Deze wetsbepaling voorziet het volgende:

“1. Wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken wordt de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte gebracht en wordt hem de mogelijkheid geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden.

Vanaf de ontvangst van het in het eerste lid bedoelde geschrift beschikt de betrokkene over een termijn van vijftien dagen om de relevante elementen schriftelijk over te zenden. Rekening houdend met de omstandigheden eigen aan het geval kan deze termijn worden ingekort of verlengd, indien dat nuttig of noodzakelijk blijkt te zijn voor het nemen van een beslissing.

De in het eerste lid bedoelde verplichting is niet van toepassing in de volgende gevallen :

1° indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten;

2° indien de bijzondere omstandigheden, eigen aan dit geval, dit in de weg staan of dit verhinderen, omwille van hun aard of ernst;

3° de betrokkene is onbereikbaar.”

In de voorbereidende werken kan hieromtrent het volgende worden gelezen:

“(…) in de zaak Boudjlida heeft het Hof verklaard dat “Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden”; dat deze regel “[...] tot doel heeft de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of persoonlijke omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten”; dat “dat recht om te worden gehoord (tevens) impliceert dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de

opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit omstandig te motiveren”; dat wanneer de voorwaarden en de nadere regels die het respecteren van dit recht garanderen door het nationale recht zijn vastgesteld, deze regels “[...] de uitoefening van de door de rechtsorde van de Unie verleende rechten [...] in de praktijk niet onmogelijk of uiterst moeilijk [...]” mogen maken; en dat “[...] de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van de verdediging, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidelbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast” (arrest Boudjlida, van 11 december 2014, C-249/13, EU:2014:2431, zie punten 36 tot 38, 41 en 43, en de vermelde rechtspraak).” (Parl.St. Kamer 2016-17, nr. 2215/001, p.45-46).

3.2.4. Individuele beoordeling

3.2.4.1. De verwerende partij motiveert de intrekking van het verblijf op grond van artikel 44bis van de Vreemdelingenwet, en aldus om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid, waarbij zij wijst op het feit dat de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met verwijdering en een inreisverbod van acht jaar kreeg op 3 juni 2015 wegens veroordelingen voor heling, vereniging van misdadigers en diefstal, op het feit dat zij gerepatrieerd werd naar Moldavië en een verblijfsrecht als EU-burger bekwam gelet op haar geldige Roemeense identiteitskaart op 15 december 2016, dat toen bleek dat de verzoekende partij dezelfde persoon was als de persoon die als Moldaviër gerepatrieerd werd, het inreisverbod voor de Schengenzone gereduceerd werd tot een inreisverbod voor België, gelet op het EU-burgerschap en haar verblijf werd ingetrokken. Voorts worden de redenen van openbare orde gestaafd als volgt:

“De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan heling en vereniging van misdadigers, feiten waarvoor hij op 05/05/2010 door de Correctionele rechtbank van Dinant tot een straf van 18 maanden gevangenis werd veroordeeld.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal en valse naamdracht, feiten waarvoor hij op 23/06/2009 door de correctionele rechtbank van Charleroi tot een straf van 1 jaar gevangenis werd veroordeeld.

De dienst is van mening dat het gedrag van de betrokkene, die zoals hierboven beschreven reeds 3x in België veroordeeld werd, een gevaar voor de samenleving vormt. Deze houding is in strijd met de zeden en gewoonten van onze bevolking.

Met het oog op zijn gerechtelijke antecedenten is het in het belang van de gemeenschap om hem te verwijderen. Elke Staat kan vrij bepalen welke vreemdelingen toegang hebben tot het grondgebied en op het grondgebied kunnen verblijven en welke vreemdelingen moeten worden verwijderd (cf. E. VAN BOGAERT, Volkenrecht, Antwerpen, Kluwer, 1982, 2012, 77). In de jurisprudentie herinnert het EHRM aan het feit dat de verdragsluitende Staten volgens een internationaal rechtsprincipe het recht hebben om te waken over de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen (cf. EHRM 6 december 2012, D.N.W./Zweden, § 34; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland, §54).”

3.2.4.2. Gelet op de uiteenzetting in het juridisch kader, dient de verwerende partij niet enkel het voldoende ernstig en werkelijk karakter van het gevaar voor de openbare orde na te gaan maar ook het actueel karakter van de bedreiging. Hiervoor dienen alle relevante gegevens, feitelijke en juridische, die specifiek zijn voor het geval in aanmerking te worden genomen.

Er blijkt *in casu* niet dat in redelijkheid kan worden geoordeeld dat de door de verzoekende partij gepleegde feiten – ondanks het laakbaar karakter ervan – op zichzelf reeds zodanig ernstig zijn dat het enkele gegeven van de bijzondere ernst ervan reeds volstaat om het actueel karakter van het gevaar op voldoende wijze aan te tonen. De staatssecretaris houdt zulks ook niet voor in zijn beslissing.

Uit de bestreden beslissing kan hoogstens worden afgeleid dat de verwerende partij meent dat de verzoekende partij nog steeds een gevaar voor de openbare orde vormt gelet op het feit dat zij driemaal veroordeeld werd in België en deze houding in strijd is met de zeden en gewoonten van onze bevolking. Uit de loutere verwijzing naar de verblijfsrechtelijke geschiedenis van de verzoekende partij en haar repatriëring naar Moldavië in 2015 en de verwijzing naar het feit dat de verzoekende partij op 3 juni 2015 een inreisverbod kreeg, dat gereduceerd werd tot een inreisverbod enkel voor België en haar

verblijf werd ingetrokken bij beslissing van 18 januari 2018, kunnen op het eerste zicht geen motieven worden afgeleid waarom de verwerende partij van mening is dat de verzoekende partij nog steeds een gevaar vormt voor de openbare orde.

De verzoekende partij betwist dat zij actueel nog een gevaar vormt voor de openbare orde. Zij stelt dat de verwerende partij zich er niet van heeft vergewist of zij nog steeds een actueel gevaar betekent voor de maatschappij. Zij betoogt dat zij de inbreuken die zij heeft gepleegd niet wenst te relativiseren maar dat deze zich hebben afgespeeld in totaal andere omstandigheden daar zij toen illegaal was, geen legaal werk kon uitoefenen, beland was in een omgeving en nog geen relatie had, dat zij in zulke omstandigheden verkeerdelijke beslissingen heeft genomen waarvoor zij voldoende gestraft werd. Zij meent dat de verwerende partij zich niet heeft bekommerd om de specifieke omstandigheden eigen aan haar huidige omstandigheden. Zij meent dat het niet bewezen is dat zij na haar laatste veroordeling in december 2014 nog een actuele bedreiging zou zijn. Zij wijst erop dat de verwerende partij niet toelicht waarom zij een bevel ontvangt niettegenstaande zij sinds 2016 legaal in het Rijk verblijft, een EU onderdaan is, een sterke band heeft met België en nog maar een zwakke band met het land van herkomst. De verzoekende partij betoogt verder dat de verwerende partij helemaal geen rekening heeft gehouden met de feiten *in concreto* en op geen enkele manier rekening heeft gehouden met het werkelijk en actuele gevaar die er niet is, dat geen rekening werd gehouden met haar persoonlijke situatie, dat belangrijke informatie niet werd onderzocht, onder meer het feit dat zij een zelfstandige activiteit uitoefent en sinds haar aankomst nooit in aanraking is gekomen met justitie, alsook dat zij een relatie heeft met een andere EU-burger.

Uit de stukken van het administratief dossier, blijkt dat de verzoekende partij in het kader van de aan haar overhandigde vragenlijst ingevuld op 2 oktober 2018 nadat zij werd geïnformeerd over de gedwongen verwijderingsmaatregel die de verwerende partij beoogde te nemen en over de vragen die haar gesteld zullen worden, aangaf dat zij in België is naar aanleiding van haar werk en zij zelfstandige is in de bouw en dat zij een vriendin heeft.

Het reeds sinds eind 2016 werken in België als zelfstandige als EU-burger, zonder dat op het eerste zicht blijkt dat de verzoekende partij opnieuw in aanraking is gekomen met politie of justitie, vormt op het eerste zicht een relevant gegeven bij de beoordeling van het actuele karakter van de bedreiging voor de openbare orde. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt niet dat dit gegeven is betrokken bij de beoordeling van het actuele karakter van de bedreiging voor de openbare orde. Hierop wordt op geen enkele wijze concreet ingegaan in het kader van de motivering op dit punt, zodat ook niet blijkt waarom dit element – waarvan zij afdoende op de hoogte was – volgens de verwerende partij het actuele karakter van het gevaar voor de openbare orde niet kan wegnemen.

Een voldoende zorgvuldig onderzoek op dit punt blijkt dan *prima facie* ook niet.

Waar de verwerende partij in haar nota met opmerkingen betoogt dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 1 augustus 2016 een verblijfsaanvraag indiende als zelfstandige en zij hierbij een Roemeense identiteitskaart voorlegde en zij het verblijfsrecht bekomen heeft op grond van voorlegging van die kaart, terwijl zij voordien een inreisverbod werd afgeleverd voor de duur van acht jaar als Moldaafse onderdaan, dat zij uit een dergelijk handelen bezwaarlijk rechten kan putten, dat in de bestreden beslissing, verwijzend naar artikel 44*bis* van de Vreemdelingenwet, hiervan terecht melding werd gemaakt, verduidelijkt de verwerende partij geenszins op welke wijze de handelswijze van de verzoekende partij – waarbij nog dient opgemerkt te worden dat uit de motieven van de bestreden beslissing geenszins blijkt dat de verwerende partij van oordeel is dat uit een dergelijk handelen bezwaarlijk rechten kunnen geput worden – aantoonde dat de verzoekende partij een gevaar is voor de openbare orde, laat staan dat zij hiermee in de bestreden beslissing verduidelijkte om welke reden de verzoekende partij een actueel gevaar voor de openbare orde betekende. Zelfs indien uit het gedrag van de verzoekende partij – waarbij zij met het voorleggen van een Roemeense identiteitskaart een verblijfsrecht bewam terwijl zij voordien het inreisverbod werd afgeleverd voor acht jaar als Moldaafse onderdaan – een aanwijzing zou kunnen afgeleid worden voor een gevaar voor de openbare orde, en dergelijke stelling zou kunnen gelezen worden in de bestreden beslissing tot intrekking van het verblijf, blijkt uit de bestreden beslissing nog niet waarom het element van het werkzaam zijn in België door de verzoekende partij als zelfstandige sinds bijna twee jaar volgens de verwerende partij het actuele karakter van het gevaar voor de openbare orde niet kan wegnemen. Het betoog van de verwerende partij in de nota met opmerkingen doet dan ook geen afbreuk aan de vaststelling dat op het eerste zicht een voldoende zorgvuldig onderzoek niet blijkt.

De rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens waarnaar de verzoekende partij vervolgens verwijst in de bestreden beslissing en waarbij zij betoogt dat het EHRM, nadat zij de Boultif-criteria formuleerde, de nadruk legt op de ernst van de gepleegde feiten en niet inging op het feit dat de vreemdeling sedert lange tijd geen gevaar meer zou vormen voor de openbare orde, dat de verzoekende partij derhalve niet dienstig kan voorhouden dat het louter verstrijken van de tijd het bestuur niet meer zou toelaten het gevaar voor de openbare orde te weerhouden, is *in casu* niet dienend om de voormelde vaststellingen te weerleggen. Immers gaat het *in casu* niet om het gewicht dat dient toegekend te worden aan de schending van de openbare orde in een belangenafweging betreffende de bescherming van het gezins- en/of het privéleven, doch wel om de vraag of de verwerende partij een zorgvuldig onderzoek heeft geleverd omtrent de vraag of de verzoekende partij conform artikel 44bis van de Vreemdelingenwet een actueel gevaar vormt voor de openbare orde.

3.2.4.3. Bovendien wijst de Raad er nog op dat indien toepassing wordt gemaakt van artikel 44bis, §1 van de Vreemdelingenwet, zoals in dit geval, de verwerende partij – zoals blijkt uit artikel 44bis, §4 van de Vreemdelingenwet – rekening dient te houden met *“de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong”*.

De verzoekende partij kan op het eerste zicht gevolgd worden waar zij stelt dat deze beoordeling niet heeft plaats gevonden en de motivering van de bestreden beslissing heel karig is. Immers blijkt op het eerste zicht dat enkel rekening werd gehouden met haar gezinssituatie en haar gezondheidstoestand, doch niet met haar economische situatie. De Raad merkt op dat de verzoekende partij er in haar verzoekschrift op wijst dat zij een zelfstandige activiteit uitoefent. Deze verklaring strookt met de gegevens van het administratief dossier en werd expliciet door de verzoekende partij opgegeven als reden waarom zij in België is. Op het eerste zicht kan dan ook hier gesteld worden dat de verwerende partij niet zorgvuldig heeft opgetreden.

3.2.4.4. De schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt op het eerste zicht aannemelijk gemaakt.

3.2.5. Het eerste middel is in de aangegeven mate ernstig.

3.3. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Gelet op de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden eigen aan de zaak moet redelijkerwijze worden aangenomen dat de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen.

Aan de voorwaarden van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

3.4. Aangezien is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden dient de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing houdende de intrekking van het verblijf te worden bevolen.

3.5. Ter vrijwaring van de belangen van de verzoekende partij wordt ook de schorsing bevolen van de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens. De verzoekende partij wijst in haar verzoekschrift terecht op de *“vervlochtenheid”* van de verschillende beslissingen. De tenuitvoerlegging van de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens is incompatibel met de schorsing van de tenuitvoerlegging van de intrekking van het verblijf van de verzoekende partij.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 oktober 2018 tot intrekking van het verblijf, bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend achttien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. KEGELS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. KEGELS

N. VERMANDER